

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

L. 215 / 45 2023

Doamnă vicepreședinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor și art.457 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de domnii senatori Alexandru Kocsis-Cristea și Bogdan Alexandru Bola (**Bp.122/2023**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea unor noi reglementări cu privire la stabilirea asigurărilor obligatorii a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor.

Astfel, se propun pe lângă eliminarea amenzilor, în cazul acelor persoane fizice care nu au încheiat asigurarea obligatorie și următoarele:

- majorarea cu 20% a impozitului calculat pentru clădirile rezidențiale, prevăzut la art.457 din *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*, în situația în care acestea nu sunt asigurate obligatoriu potrivit *Legii nr.260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare*;

- diminuarea cu 20% a impozitului calculat pentru clădirile rezidențiale, prevăzut la art.457 din *Legea nr.227/2015*, în situația în care acestea sunt asigurate facultativ.

De asemenea, se propune ca lista persoanelor juridice care nu au încheiat asigurarea obligatorie să fie transmisă Instituției Prefectului, iar aplicarea sancțiunilor contravenționale persoanelor juridice să nu mai fie realizată de către primari, ci de către personalul desemnat în acest sens de către Ministerul Afacerilor Interne.

II. Observații

1. Precizăm că *Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal*, reprezintă, astfel cum s-a statuat la art.1 alin.(1), “*actul normativ ce stabilește cadrul legal privind impozitele, taxele (...), care sunt venituri ale bugetului de stat, bugetelor locale (...), contribuabilii care au obligația să plătească aceste impozite, taxe (...); modul de calcul și de plată a acestora, procedura de modificare a acestor impozite, taxe (...).*”

Totodată, Titlul IX – *Impozite și taxe locale* din *Codul fiscal* reglementează strict impozitele și taxele locale, impozite și taxe ce sunt venit la bugetul local al unităților publice locale.

Sumele provenite din încheierea polițelor de asigurare obligatorii sau facultative, conform *Legii nr.260/2008*, nu se fac venit la bugetul local, având un alt regim.

De asemenea, „*impozitul*” reprezintă o prelevare obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, fără contraprestație, în scopul satisfacerii necesităților de interes general, iar „*taxa*” reprezintă prelevarea obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între cuantumul taxei și valoarea serviciului.

În contextul celor de mai sus, subliniem că pentru neîndeplinirea unei obligații legale, așa cum este obligația proprietarilor de imobile cu destinație de locuințe de a încheia polițe de asigurări obligatorii, sancțiunea nu poate fi, în niciun caz, una fiscală, ci contravențională, astfel cum este reglementată de *Legea nr.260/2008* și trebuie aplicată ca atare.

Domeniul contravențional este diferit de cel fiscal, are alt regim juridic, reprezintă altă materie și se supune unor alte principii de drept.

Așadar, nu poate fi diminuată o sarcină fiscală, respectiv „*premiat*” un cetățean care își îndeplinește practic o obligație legală reglementată de o lege specială, *Legea nr.260/2008* în speță, prin reducerea unei obligații fiscale ce îi revine potrivit legislației din domeniul fiscal. În spiritul acestei logici, o sarcină fiscală nu poate fi nici crescută atunci când nu sunt executate alte obligații legale stabilite prin diferite legi în vigoare.

De asemenea, evidențiem imposibilitatea practică de punere în aplicare a acestei inițiative legislative, având în vedere că polițele de asigurări obligatorii sau facultative se încheie pe tot parcursul anului, iar impozitul pe proprietate, astfel cum s-a statuat în *Codul fiscal*, este anual și se plătește în două rate egale, până la 31 martie și 30 septembrie, inclusiv și se raportează la situația de la 31 decembrie a anului fiscal anterior.

Așadar, baza de date a Poliței de Asigurare Împotriva Dezastrelor (PAID) nu se poate corela cu baza de date a unităților administrativ-teritoriale (UAT), abordările fiind diferite.

Cu toate acestea, se instituie o nouă obligație UAT-uri, în condițiile în care ar fi imposibil de stabilit de către acestea care clădire are încheiată poliță de asigurare, fie obligatorie, fie facultativă, și care nu, în corelație și cu anualitatea impozitului.

2. În contextul celor menționate, precizăm că impozitul pe proprietate, așa cum este reglementat prin prevederile Titlului IX din *Codul fiscal*, se află, împreună cu alte impozite/taxe reglementate de *Codul fiscal*, într-un proces amplu de reformă fiscală prin Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR).

În prezent, actualul sistem de impozitare al proprietății, ca parte componentă a cadrului legal fiscal național, se află în etapa de analiză cu asistență tehnică furnizată de o instituție internațională independentă, fiind așteptate recomandări de îmbunătățire a acestor norme fiscale.

3. Impactul bugetar net al celor două măsuri legislative propuse ar putea fi nul, în sensul că impactul pozitiv asupra veniturilor bugetelor locale generat de măsura privind majorarea cu 20% a impozitului calculat pentru clădirile rezidențiale (în situația în care acestea nu sunt asigurate obligatoriu) estimat de circa 0,4 miliarde lei în anul 2024, ar putea fi anulat de efectul negativ al măsurii privind diminuarea cu 20% a impozitului calculat pentru clădirile rezidențiale (în situația în care acestea sunt asigurate facultativ).

4. Menționăm faptul că, în prezent, *Legea nr. 260/2008* stabilește la art. 29¹ atât faptele care constituie contravenții, cât și persoanele abilitate

---

¹ ART. 29

(1) Următoarele fapte constituie contravenții:

a) nerespectarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare a locuințelor prevăzute la art. 3 alin. (1), cu excepția cazurilor în care persoanele respective se află în situația prevăzută la art. 11 sau nu a expirat perioada prevăzută la art. 32;

să le constate și să aplice sancțiunile contravenționale, respectiv „*primarii și persoanele împuternicite în acest scop de către aceștia*”

Prin urmare, apreciem că modificarea propusă vine să excludă din categoria agenților constatatori tocmai persoanele anterior evidențiate și să atribuie competență exclusivă personalului desemnat în acest sens de către Ministerul Afacerilor Interne (M.A.I.).

Precizăm că justificarea unui astfel de demers nu o regăsim în cuprinsul instrumentului de prezentare, unde de altfel, plecând de la evenimentele naturale de impact petrecute în Turcia și Siria, se apreciază necesitatea modificării cadrului normativ incident.

În acest sens, inițiatorii, după ce învederează faptul că nu a fost aplicată nicio amendă persoanelor fizice din anul 2008, prin proiectul de act normativ supus analizei propun scoaterea în afara ilicitului contravențional a faptei de nerespectare de către persoanele fizice a obligației de asigurare a locuințelor, urmând ca sancționarea unor astfel de fapte să aibă în vedere doar contravențiile săvârșite de către persoane juridice.

În ceea ce privește argumentul inițiatorilor legat de pasivitatea organelor actualmente responsabile în constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute de legea în discuție, precizează că acesta nu poate constitui un temei de *dezinvestire* și prin urmare de atribuire a respectivelor competențe altor instituții sau autorități ale statului.

Dincolo de lipsa de argumentare din cuprinsul *Expunerii de motive*, nu am identificat considerente de necesitate și oportunitate ale unei astfel de modificări, pe cale de consecință nu suntem de acord cu demersul legislativ, privind atribuirea de competențe „*personalului desemnat în acest sens de către Ministerul Afacerilor Interne*”.

În sprijinul punctului de vedere anterior exprimat, facem, cu titlu de exemplu, trimitere la art. 1 din *Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, cu modificările și completările*

---

b) nerespectarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare a locuințelor prevăzute la art. 10;

c) nerespectarea, în orice mod, de către societățile de asigurare autorizate să practice riscuri de catastrofă, a prevederilor prezentei legi.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) se sancționează cu amendă de la 100 la 500 lei.

(3) Constatarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) și aplicarea sancțiunilor se fac de către primari și de către persoanele împuternicite în acest scop de către aceștia.

(4) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. c) le sunt aplicabile dispozițiile prevăzute în *Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare*, și în normele emise de A.S.F. în aplicarea acesteia.

(5) Amenzile contravenționale stabilite prin prezenta lege se fac venituri la bugetul de stat în cotă de 40%, iar restul de 60% se face venit la bugetul autorităților locale de pe raza teritorială în care locuiește contravenientul.

ulterioare, în cuprinsul căruia se statuează faptul că „Poliția Română exercită atribuții privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, în condițiile legii”.

În acest context, considerăm că atribuirea de competențe polițiștilor din cadrul Poliției Române cu privire la constatarea și aplicarea contravențiilor prevăzute de *Legea nr. 260/2008*, nu se circumscrie atribuțiilor și scopului Poliției Române.

În plus față de aspectele semnalate, precizăm faptul că prin *Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, poliția locală îndeplinește atribuții atât în domeniul disciplinei în construcții, în sensul că efectuează controale și constată contravențiile privind disciplina în domeniul autorizării executării lucrărilor, cât și în domeniul activității comerciale, regăsind chiar la art. 10 lit. c) din lege, prevederea conform căreia poliția locală „verifică existența la locul de desfășurare a activității comerciale a autorizațiilor, a aprobărilor. (...) și a altor documente stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităților administrației publice centrale și locale”.

Mecanismul juridic instituit prin *Legea nr. 260/2008* asigură o coerență a sarcinilor și atribuțiilor ce revin persoanelor, autorităților/instituțiilor implicate.

Astfel, la nivelul primăriilor este ținută și actualizată lista tuturor construcțiilor cu destinația de locuință amplasate în unitatea administrativ-teritorială în cauză, care se furnizează anual către PAID².

Ulterior, aceasta din urmă, pune semestrial la dispoziția primăriilor, în format electronic, lista proprietarilor care au încheiat contracte de asigurare obligatorie, urmând ca în termen de 3 zile de la data primirii listei, primarul, prin compartimentul de specialitate să trimită scrisori de înștiințare, cu confirmare de primire, către persoanele care nu au încheiat poliță de asigurare împotriva dezastrelor naturale, pentru locuințele pe care le dețin în proprietate.

În continuarea circuitului descris anterior, ca o consecință juridică logică, legea stabilește în mod firesc în sarcina primarilor și persoanelor împuternicite în acest scop de către aceștia, obligația de a constata nerespectarea obligației de asigurare a locuințelor, cu precizarea că poliția

---

²*Societate de asigurare/reasigurare, constituită prin asocierea societăților de asigurare autorizate să practice riscuri de catastrofa, în conformitate cu prevederile Legii nr. 260/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 32/2000 privind activitatea și supravegherea intermediarilor în asigurări și reasigurări, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale normelor aprobate în aplicarea acestor legi;*

locală constituie, de asemenea, un *compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului/primarului general*³.

Totodată, subliniem faptul că modificarea art. 29 alin. (3) din actul normativ supus analizei, ar impacta negativ activitatea personalului M.A.I., prin suplimentarea atribuțiilor, fără alocarea de resurse în consecință, în condițiile deficitului de personal existent, a sarcinilor multiple și a sferei variate de domenii stabilite în competența de constatare.

Apreciem ca fiind necesară menținerea alin. (3) al art. 29 în varianta în vigoare, cu precizarea că, la nivelul primăriilor sunt deținute atât pârghiile logistice, cât și resursele de ordin uman⁴ necesare constatării și aplicării sancțiunilor contravenționale, iar o îngreunare a circuitului prin comunicarea listei persoanelor juridice care nu au încheiat asigurarea obligatorie Instituției Prefectului, care, potrivit *Expunerii de motive*, „*să ia măsurile necesare, astfel încât persoanele desemnate de Ministerul Afacerilor Interne să primească lista persoanelor juridice care nu și-au încheiat asigurarea*” nu vine să soluționeze problema de la care a plecat inițiativa, respectiv inexistența/nivelul scăzut de sancțiuni contravenționale aplicate.

Mai mult, având în vedere că problematica în discuție este gestionată strict la nivelul unităților administrativ-teritoriale, apreciem că o astfel de reglementare este de natură să încarce nejustificat cu activități suplimentare aparatul de specialitate al prefectului, care se confruntă cu un deficit de personal la nivel național.

În concluzie, precizăm că nu suntem de acord cu atribuirea de competențe în sarcina MAI, cu privire la constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute de *Legea nr. 260/2008* și nici cu comunicarea de către primar, prin compartimentul de specialitate, a listei persoanelor juridice care nu au încheiat asigurarea obligatorie către Instituția prefectului.

5. În ceea ce privește dispozițiile propuse pentru art. 29¹, apreciem că acestea apar superflue față de dispozițiile art. 297 din *Codul penal*, faptele la care se face referire îndeplinind condițiile elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu.

³ Primarii și persoanele împuternicite în acest scop de către acești;

⁴ Poliția locală și alte compartimente de specialitate.

Astfel, precizăm că infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 din *Legea nr. 286/2009 privind Codul penal*⁵, cu modificările și completările ulterioare, sancționează orice neîndeplinire a unui act sau îndeplinirea defectuoasă a acestuia de către un funcționar public, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în conținutul infracțiunii, motiv pentru care sancționarea penală a unor cazuri particulare care se circumscriu infracțiunii de abuz în serviciu nu este necesară.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Nicolae-Ionel CIUCĂ
PRIM-MINISTRU

Doamnei senator Alina-Ștefania GORGHIU
Vicepreședintele Senatului

---

⁵ ART. 297

Abuzul în serviciu

(1) *Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*)*

(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.*